

Genocidium

Přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku se dopustí i ten, kdo vydá, rozšiřuje, případně jinak veřejně zpřístupňuje cizí dílo naplňující svým obsahem znaky uvedené skutkové podstaty, i když by se sám v textu díla, v doprovodném obsahu či jiným způsobem přímo nevyjádřil tak, že by to vykazovalo znaky uvedeného přečinu. K tomu, aby veřejné zpřístupnění takového díla nenaplnilo znaky skutkové podstaty ve formě popírání, zpochybňování, schvalování nebo ospravedlňování genocidia nebo jiných vyjmenovaných zločinů, musí být doplněno o nedílnou část vyjadřující nejen odmítavý postoj publikující osoby ke konkrétnímu obsahu díla, ale rovněž i komentář přiléhavě reflektující prokazatelné historické skutečnosti týkající se tématu díla a odpovídající současnému stavu vědeckého poznání dané problematiky, k němuž dospěla historická věda. Takový komentář by pak měl proporcionálně odpovídat rozsahu díla. K naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty přečinu podle § 405 tr. zákoníku se nevyžaduje žádný další tzv. fakultativní znak, tedy cíl (účel), motiv (pohnutka), záměr či úmysl přesahující objektivní stránku skutkové podstaty. Motiv pachatele, např. majetkový, k veřejnému popírání, zpochybňování, schvalování či ospravedlňování genocidia a jiných zločinů proti lidskosti, válečných zločinů nebo zločinů proti míru proto není podstatný pro naplnění znaků skutkové podstaty tohoto přečinu.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 15 Tdo 513/2023-335 ze dne 20.9.2023)

Nejvyšší soud projednal ve velkém senátě trestního kolegia v neveřejném zasedání dovolání obviněné H.F., nar. 18. 3. 1981 v Novém Městě na Moravě, bytem Ž.n.S., proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2022, sp. zn. 8 To 89/2022, v trestní věci vedené u Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou pod sp. zn. 2 T 145/2021, a rozhodl tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněné H.F. odmítá.

Z odůvodnění:

I. Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 6. 1. 2022, sp. zn. 2 T 145/2021, byla obviněná Hedvika Fiksová (dále též jen „obviněná“) uznána vinnou přečinem popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku a podle téhož ustanovení za použití § 67 odst. 2 písm. b), odst. 3, § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku byla odsouzena k peněžitému trestu v celkové výměře 15 000 Kč. Uvedeným rozsudkem došlo i k odsouzení obviněné právnické osoby – obchodní společnosti Bodyart Press, s. r. o.

2. Podle skutkových závěrů soudu prvního stupně se obviněná dopustila uvedeného přečinu tím, že v blíže nezjištěné době před 3. 3. 2016 ve faktické provozovně obchodní společnosti Bodyart Press, s. r. o., na adrese Tvrz č. 281/4 ve Žďáru nad Sázavou jako jediná jednatelka této společnosti zajistila překlad knihy s původním názvem „The Myth of the Six Milion“ autora Davida L. Hoggana z jazyka

anglického do jazyka českého, přičemž originál je volně dostupný ke stažení na webových stránkách ústavu pro historický přehled a reprodukci na adrese www.ihr.org, a překlad knihy pod názvem „Mýtus 6 milionů“ s ISBN 978-80-87525-28-9 vydala a přinejmenším v období od 17. 4. 2016 do 23. 9. 2019 ji nabízela na webových stránkách www.bodyartbook.cz k prodeji, ačkoliv byla srozuměna s tím, že obsah této knihy patří do diskurzu popírání holokaustu a prostředí lidí popírajících holokaust.

3. Tento rozsudek soudu prvního stupně napadli státní zástupce, obviněná a právnická osoba - obchodní společnost Bodyart Press, s. r. o., odvoláními, která Krajský soud v Brně usnesením ze dne 14. 6. 2022, sp. zn. 8 To 89/2022, podle § 256 tr. ř. zamítl.

II. Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti citovanému usnesení odvolacího soudu podala obviněná prostřednictvím obhájce dovolání, které opřela o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., přičemž však výslovně uvedla, že napadené usnesení odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení, což odpovídá dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. Velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu (dále též jen „velký senát trestního kolegia“) s ohledem na uvedené vyjádření obviněné a s přihlédnutím k její celkové dovolací argumentaci považoval uplatněný dovolací důvod za odpovídající nyní ustanovení § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. V rámci dovolání obviněná namítla, že v rozsudku soudu prvního stupně zcela chybí popis úmyslného zavinění, čímž byla ignorována zásada odpovědnosti za zavinění. Podle názoru obviněné rozhodnutím soudu prvního stupně došlo k porušení jejího práva na spravedlivý proces, neboť rozhodnutí nekoresponduje s výsledky provedeného dokazování a vychází z pouhých domněnek a spekulací, které nelze opřít o řádné a reálné důkazní prostředky. Dále připojila i odkazy na judikaturu týkající se obecných východisek úmyslného zavinění a doplnila, že v projednávané věci zcela chybí volní složka zavinění, tudíž nemohlo dojít k naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty trestného činu. Napadené rozhodnutí podle obviněné nerespektuje recenze ke zmíněné knize a rovněž se nezabývá ani předmluvou, kterou k dané publikaci připojila. Jak dále k tomu zdůraznila, recenze uveřejněná na webových stránkách www.bodyartbook.cz hovoří o tom, že autor knihy ví velice málo o norimberských procesech, nezná základní fakta a v podstatě neví nic o relevantních válečných německých dokumentech, když současně uvádí zásadní a neomluvitelné chyby o faktech.

5. Podle přesvědčení obviněné v předmluvě ke knize se má uvádět, že autor knihy zkresloval a zfalšoval některé prameny, jiné zamlčoval a další si vymýšlel. Z toho jasně vyplývá její postoj ke knize i k popírání holokaustu, když vydáním knihy pouze chtěla ukázat čtenářům, jakým způsobem lze také manipulovat s daty a jaké ponaučení je třeba si brát z této i dalších podobných publikací. Důležitým faktorem pro překlad a vydání posuzované publikace měl být rovněž finanční profit, k čemuž obviněná připomněla, že prostřednictvím obchodní společnosti Bodyart Press, s. r. o., vydává nejen řadu knih, které kritizují mimo jiné holokaust a antisemitismus, ale taktéž knihy ze zcela jiných oblastí. Při vydávání knih se přitom do jisté míry opírá o názor Centra pro studium demokracie a kultury, že „řešením není reagovat na cenzuru a represí proti závadným myšlenkám škrtáním a stíháním“. Řešením má být upuštění od kultury strachu, tedy od způsobu myšlení, podle kterého je veškerý obsah, jenž by mohl teoreticky někomu ublížit či vyvolat nepříjemné pocity, nutné podrobit

přezkumu orgánů činných v trestním řízení, popřípadě následně trestnímu stíhání. Podle obviněné je třeba se bránit odbornou debatou a zapojením kritického myšlení, nikdy však zákazy a trestním stíháním nepohodlných autorů a nakladatelů. Ke znaleckému posudku vypracovanému Filozofickou fakultou Masarykovy univerzity obviněná uvedla, že ten hodnotí pouze samotnou publikaci, nikoli však její předmluvu a recenzi. Ztotožňuje se sice se závěrem zmíněného posudku, avšak nechápe, proč je její zřejmý postoj k publikaci ignorován rozhodnutím odvolacího soudu. Dále obviněná poukázala na závěry vyplývající z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2019, sp. zn. 8 Tdo 314/2019, které se týká obdobného případu trestného činu podle § 405 tr. zákoníku.

6. Závěrem svého dovolání obviněná navrhla, aby Nejvyšší soud zrušil napadené rozhodnutí odvolacího soudu a přikázal mu, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

7. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ve vyjádření k dovolání obviněné konstatoval, že v něm pouze opakuje obhajobu, kterou uplatnila již před soudem prvního stupně a opětovně ji shrnula i ve svém odvolání. Podle státního zástupce se soudy obou stupňů již vypořádaly s námitkami obviněné, takže se ztotožnil s jejich argumentací a v podrobnostech na ni odkázal. Podle jeho názoru obviněná v podstatě ani nepolemizuje s odůvodněním rozsudku soudu prvního stupně, místo toho jej ignoruje a doslovně opakuje svá tvrzení z odvolání, přičemž se nikterak nevyjadřuje ani k závěru odvolacího soudu, že předložená kniha neobsahuje jí zmiňovanou předmluvu a recenzi. Státní zástupce poukázal i na nejasnost v citaci dovolacího důvodu v dovolání obviněné a s ní související obtížnost zařazení její dovolací argumentace pod zákonné dovolací důvody. Pokud jde o námitky týkající se subjektivní stránky skutkové podstaty trestného činu, z popisu skutku lze dovodit, že obviněná jednala přinejmenším v nepřímém úmyslu, tudíž její úmyslné zavinění je v rozsudku obsaženo. S ohledem na uvedené považuje státní zástupce dovolací námitky obviněné za dílem nejasné a dílem za opakovaná tvrzení, s nimiž se soudy obou stupňů již dostatečně a správně vypořádaly.

8. Závěrem proto státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněné, neboť je zjevně neopodstatněné.

III. Postoupení věci velkému senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu

9. Trestní věci obviněné se původně zabýval senát č. 7 trestního kolegia Nejvyššího soudu (dále též jen „senát č. 7“), jemuž byla věc přidělena k rozhodnutí podle rozvrhu práce Nejvyššího soudu. Tento senát svým usnesením ze dne 24. 5. 2023, sp. zn. 7 Tdo 384/2023, rozhodl podle § 20 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, o postoupení věci velkému senátu trestního kolegia. Senát č. 7 při řešení otázky, zda přečin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku může spáchat i ten, kdo pouze vydá a rozšiřuje knihu (nebo nějaký text, případně film či zvukovou nahrávku apod.) jiného autora, aniž by se on sám v této knize nebo nějakém díle (například v předmluvě nebo v doprovodném či vysvětlujícím komentáři) vyjádřil souhlasným způsobem tak, aby to naplňovalo znaky uvedeného přečinu, dospěl k jinému názoru, než který vyslovil senát č. 8 trestního kolegia Nejvyššího soudu (dále též jen „senát č.

8“) již ve dříve vydaném usnesení ze dne 12. 6. 2019, sp. zn. 8 Tdo 314/2019.

10. Senát č. 8 v uvedeném usnesení projednával dovolání nejvyššího státního zástupce týkající se trestných činů podle § 403, § 404 a § 405 tr. zákoníku. Ve svém rozhodnutí tento senát dospěl k závěru, že přečin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku nemohli obvinění spáchat knižním vydáním projevů Adolfa Hitlera, neboť pachatelem by mohl být toliko autor sám, tj. Adolf Hitler, když snahy o ospravedlnění nacistického genocidia či jiných nacistických zločinů nebyly zjištěny ani v samotných předmluvách k vydávané knize (viz odst. 60. uvedeného usnesení). Senát č. 7 se však ve svém usnesení, jímž předložil nyní projednávanou věc velkému senátu trestního kolegia, neztotožnil se závěrem senátu č. 8. Je toho názoru, že pachatelem přečinu podle § 405 tr. zákoníku nemusí být jen autor díla, jehož obsahem je popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování nacistického, komunistického nebo jiného genocidia nebo nacistických, komunistických nebo jiných zločinů proti lidskosti nebo válečných zločinů nebo zločinů proti míru, ale spáchá jej i ten, kdo učiní veřejně přístupným takové dílo jiného autora, jestliže se tak stane před nejméně třemi osobami současně přítomnými nebo obsahem tiskoviny nebo rozšiřovaného spisu, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným obdobně účinným způsobem. Pachatelem uvedeného přečinu tak podle závěrů senátu č. 7 může být například i vydavatel knihy zpochybňující holocaust, zvláště pokud není z jejího vydání jasně patrné odmítnutí obsahu knihy a patřičné vysvětlení. Protože je uvedený závěr odlišný od právního názoru vyjádřeného v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2019, sp. zn. 8 Tdo 314/2019, rozhodl senát č. 7 o postoupení věci velkému senátu trestního kolegia.

IV. Posouzení důvodnosti dovolání

11. Nejvyšší soud, resp. velký senát jeho trestního kolegia, dospěl k závěru, že s ohledem na rozdílnou rozhodovací praxi senátů Nejvyššího soudu v nastíněné otázce je příslušným k rozhodnutí ve věci jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.). Zároveň shledal, že dovolání obviněné je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., bylo podáno osobou oprávněnou podle § 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř., ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 tr. ř. a na místě určeném tímž zákonným ustanovením a splňuje též obsahové a formální náležitosti podle § 265f odst. 1 tr. ř. Velký senát trestního kolegia pak z hlediska důvodnosti posoudil dovolání obviněné jako zjevně neopodstatněné.

12. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. je dán, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení.

13. Z dikce citovaného ustanovení vyplývá, že ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné v rámci tohoto dovolacího důvodu vytýkat výlučně vady hmotněprávní. V mezích dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. lze tedy namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv nejde o trestný čin, nebo že jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotněprávní posouzení“. Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska

hmotného práva.

14. Na podkladě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. nelze ovšem namítat ani přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř. ani prověřovat úplnost provedeného dokazování a správnost hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř., protože tato činnost soudu spočívá v použití ustanovení procesních, nikoliv hmotněprávních. Dovolání založené na zmíněném dovolacím důvodu totiž lze opírat jen o námitky hmotněprávní povahy, nikoli o námitky skutkové.

15. Současně platí, že obsah konkrétně uplatněných námitek, o něž se opírá existence použitého dovolacího důvodu, musí věcně odpovídat zákonnému vymezení takového dovolacího důvodu podle § 265b tr. ř., ale nestačí jen formální odkaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů.

16. Velký senát trestního kolegia se v souladu s usnesením senátu č. 7 ze dne 24. 5. 2023, sp. zn. 7 Tdo 384/2023, nejprve zabýval spornou otázkou, zda přečin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku může spáchat i ten, kdo pouze vydá a rozšiřuje knihu (nebo nějaký text, případně film či zvukovou nahrávku apod.) jiného autora, aniž by se i on sám v této knize nebo nějakém díle (například v předmluvě nebo v doprovodném či vysvětlujícím komentáři) vyjádřil souhlasným způsobem tak, aby to naplňovalo znaky uvedeného přečinu.

17. Úvodem je namístě konstatovat, že přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo veřejně popírá, zpochybňuje, schvaluje nebo se snaží ospravedlnit nacistické, komunistické nebo jiné genocidium nebo nacistické, komunistické nebo jiné zločiny proti lidskosti nebo válečné zločiny nebo zločiny proti míru.

18. Podle článku II. Úmluvy o zabránění a trestání zločinu genocidia (uveřejněné jako vyhláška ministra zahraničních věcí č. [32/1955](#) Sb.) se genocidiem rozumí níže uvedené činy spáchané v úmyslu zničit úplně nebo částečně některou národní, etnickou, rasovou nebo náboženskou skupinu jako takovou, a to: a) usmrcení příslušníků takové skupiny, b) způsobení těžkých tělesných ublížení nebo duševních poruch členům takové skupiny, c) úmyslné uvedení kterékoli skupiny do takových životních podmínek, které mají přivodit její úplné nebo částečné fyzické zničení, d) opatření směřující k tomu, aby se v takové skupině bránilo rození dětí, e) násilné převádění dětí z jedné skupiny do jiné.

19. Popírání ve smyslu § 405 tr. zákoníku se pachatel dopustí, jestliže bude tvrdit, že k určitým historickým událostem, o jejichž realitě není žádných pochyb a které naplňují znaky genocidia nebo jiných zločinů proti lidskosti, proti míru nebo válečných zločinů podle mezinárodního práva, které byly jako takové uznány, vůbec nedošlo. Zpochybňováním těchto zločinů bude za stejných podmínek relativizování jejich závažnosti, zlehčování, tvrzení, že k těmto událostem sice došlo, ale nikoli za

takových podmínek a v takovém rozsahu apod. Pouhé zpochybňování, popřípadě popírání nepodstatných jednotlivostí nebo podružných vedlejších věcí by nemělo být trestné, protože účelem zákona je postih hrubého popírání či zpochybňování historicky uznaného rozsahu těchto zločinů. Schvalování bude spočívat ve veřejném vyjádření souhlasu s těmito zločiny. Pachatel tak dává najevo svůj souhlas se spáchaným činem, a tím se staví na stranu jeho pachatele. Snahami o ospravedlnění budou poukazy na historickou situaci a na to, že např. spojenci páchali tytéž zločiny, popřípadě ještě horší (viz např. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník III. § 272 až 421. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 4796).

20. Z hlediska subjektivní stránky jde v § 405 tr. zákoníku o úmyslný trestný čin, přičemž postačí úmysl eventuální. Vzhledem k tomu, že popírat lze pouze skutečnosti, u kterých byla prokázána historická správnost, u úmyslného popírání by muselo jít o výroky, o jejichž nepravdivosti pachatel ví, přičemž je s jejich možnou nepravdivostí alespoň srozuměn, bez ohledu na to, že pro jiného je tato otázka naprosto zřejmá. Pouhé popírání z nevědomosti či neznalosti nestačí pro naplnění skutkové podstaty posuzovaného trestného činu (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník III. § 272 až 421. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 4797).

21. Co se týče podmínky veřejného spáchání, lze pro úplnost dodat, že podle § 117 tr. zákoníku je trestný čin spáchán veřejně, jestliže je spáchán a) obsahem tiskoviny nebo rozšiřovaného spisu, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným obdobně účinným způsobem, nebo b) před nejméně třemi osobami současně přítomnými.

22. Jak již bylo konstatováno výše, senát č. 8 v usnesení ze dne 12. 6. 2019, sp. zn. 8 Tdo 314/2019, ve stručnosti uzavřel, že přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku se nedopustí ten, kdo šíří neokomentované projevy Adolfa Hitlera, neboť pachatelem by mohl být toliko autor sám, tedy Adolf Hitler. S ohledem na dále uvedené se však velký senát trestního kolegia neztotožnil s tímto závěrem senátu č. 8.

23. Předně je nutné připomenout, že objektem trestného činu podle § 405 tr. zákoníku je ochrana společnosti před popíráním, zpochybňováním, schvalováním a ospravedlňováním genocidia a jiných zločinů proti lidskosti, válečných zločinů či zločinů proti míru. Citované ustanovení je tak nutno vykládat právě v kontextu s ochranou společnosti před těmito značně negativními jevy, které svým zaměřením napadají základní myšlenky humanismu a napomáhají šířit uvažování, jež je zcela neslučitelné se základními lidskými právy a svobodami. V tomto ohledu nemá přímý vliv skutečnost, zda se k dílu, naplňujícímu výše uvedené znaky, dostane potenciální divák či čtenář přímo od autora díla, nebo od publikující osoby, která dále šíří cizí dílo, neboť důležité je právě to, že se mu otevře přístup k závadnému dílu, resp. jeho obsahu. Lze přitom zdůraznit, že to, zda dané dílo naplňuje znak „popírání, zpochybňování, schvalování nebo ospravedlňování“, je třeba dovozovat z celkové povahy publikovaného díla a z kontextu jeho uveřejnění, tedy z toho, jak je prezentováno a jak působí na třetí osoby. Určité dílo může takto negativně působit bez ohledu na okolnost, zda je prezentováno přímo jeho autorem, či jinou osobou, která jeho obsah v nezměněné podobě zprostředkovává. Pokud tedy někdo bez náležitého komentáře dále veřejně šíří a zpřístupňuje cizí dílo, které popírá, zpochybňuje, schvaluje či ospravedlňuje uvedené zločiny, pak je důvodné shledat ho vinným spácháním přečinu podle § 405 tr. zákoníku i přesto, že se sám v šířeném díle nevyjádřil tak, aby i

jeho vyjádření mohlo samostatně či ve spojení s obsahem díla naplnit výše uvedené znaky posuzovaného trestného činu, neboť svým jednáním zpřístupňuje dalším osobám obsah, který již sám o sobě odpovídá těmto znakům.

24. K tomu, aby nebyly naplněny uvedené znaky přečinu podle § 405 tr. zákoníku a zároveň byla zachována ochrana společnosti před veřejným popíráním, zpochybňováním, schvalováním a ospravedlňováním genocidia a jiných zločinů proti lidskosti, válečných zločinů či zločinů proti míru, muselo by být příslušné dílo doplněno o nedílnou část obsahující nejen jasně vyjádřený odmítavý postoj publikujícího ke konkrétnímu obsahu takového díla, ale rovněž i komentář upozorňující cílovou skupinu díla na ahistoričnost či nevědeckost prezentovaných závěrů. V tomto kontextu lze považovat za takový komentář text přiléhavě reflektující prokazatelné historické skutečnosti týkající se tématu díla a odpovídající současnému stavu vědeckého poznání dané problematiky v souladu s historickou vědou, a to i s přihlédnutím k aktuálnímu vědeckému diskursu. Komentář přitom musí být řádně vtělený do textu publikovaného díla, případně jiným způsobem s ním neoddělitelně spojený (v případech, kdy nejde o knižní publikaci). Obsah i formulace komentáře by měly vykazovat evidentní snahu publikujícího vypořádat se se zjevně nesprávným či jinak dezinterpretujícím obsahem, a to takovým postupem, který by konfrontoval konkrétní nepřesnosti způsobem odpovídajícím obsahu prezentovaného díla. Nemělo by tedy jít toliko o obecná sdělení, která dostatečně nereflektují konkrétní obsah díla. Účelem komentáře je, aby byl protiváhou názorů prezentovaných v daném díle a zajistil, že závěry samotného díla, které popírají, zpochybňují, schvalují či ospravedlňují genocidium nebo jiné zločiny proti lidskosti, válečné zločiny či zločiny proti míru, nemohly být vykládány jednostranně tak, že by je osoby neznalé problematiky nekriticky přejímaly jako historické skutečnosti. Použitý komentář přitom musí být neoddělitelnou součástí díla, aby byla jistota, že se s ním bude mít adresát díla možnost seznámit. Tudíž je zcela nedostačující, pokud by pachatel svůj nesouhlas, resp. odmítavý postoj s vyzněním díla a doplňující komentář uvedl jinde, mimo prezentované dílo. Výše uvedeným je zachována možnost publikovat taková díla, aby mohla být podrobena kritickému historickému rozboru a bylo možné poučit se z jejich obsahu tak, aby se do budoucna lépe předcházelo genocidiu a podobným tragickým událostem, avšak zároveň se tím zabrání zcela nekritickému přijímání chybných, zavádějících a pokřivených náhledů na určité historické události či fakta, jaké tato díla prezentují.

25. Pokud jde o možnou kolizi výše uvedeného s právem na svobodu projevu podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), je nutné akcentovat, že základní právo na svobodu projevu není bezbřehé; k jeho omezení lze přikročit, a to např. za účelem ochrany práv a svobod jiných (osob), anebo za účelem ochrany veřejné bezpečnosti, který je v podobě principu či hodnoty obsažen v ústavním pořádku (čl. 17 odst. 4 Listiny). Zákaz veřejného popírání, zpochybňování, schvalování nebo snahy ospravedlnit genocidium nebo jiné zločiny proti lidskosti, válečné zločiny či zločiny proti míru zakotvený v § 405 tr. zákoníku je přitom omezením, které je v demokratické společnosti nezbytné (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 3108/08). K tomu je namísto dále připomenout, že je právem i povinností demokratického státu přiměřenými prostředky bránit sebe sama i společnost, kterou reprezentuje, proti destruktivním útokům ze strany těch hnutí a jednotlivců, kteří popírají a zpochybňují základní demokratické hodnoty. Demokracie, která by bezvýhradně odmítla používat proti svým protivníkům státní moc, otevírala by bránu nejen anarchii, ale i totalitě. Právo menšiny na vyjádření jejího politického postoje nesmí být zaměňováno za právo libovolnými prostředky hlásat zlo; povinnost demokratického právního státu (nesvázaného se žádnou výlučnou ideologií) uplatňovat státní moc v mezích a způsobem stanovenými zákonem pak nelze

zaměňovat s rezignací na možnost čelit projevům zla a nenávisti i takovými prostředky, jež se šířitelům těchto projevů mohou jevit jako tvrdé (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 2011/10).

26. Obdobné limity stanovuje rovněž čl. 17 Úmluvy, podle něhož nic v této Úmluvě nemůže být vykládáno tak, jako by dávalo státu, skupině nebo jednotlivci jakékoli právo vyvíjet činnost nebo dopouštět se činů zaměřených na zničení kteréhokoli ze zde přiznaných práv a svobod nebo na omezování těchto práv a svobod ve větším rozsahu, než to Úmluva stanoví. Přitom i podle rozsáhlé judikatury Evropského soudu pro lidská práva se práva na svobodu projevu podle čl. 10 Úmluvy nelze dovolávat v rozporu s ustanovením čl. 17 Úmluvy, a to zejména právě v případech týkajících se popírání holocaustu, propagace nacismu, rasismu či jiné podobné nenávistné ideologie. Zneužívání práva na svobodu projevu je v rozporu s demokracií a lidskými právy a zasahuje do práv ostatních (viz rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 11. 2004 ve věci Norwood proti Spojenému království, č. stížnosti 23131/03; rovněž např. rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva ze dne 6. 9. 1995 ve věci Remer proti Německu, č. stížnosti 25096/94, rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 20. 2. 2007 ve věci Ivanov proti Rusku, č. stížnosti 35222/04, rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2. 9. 2004 ve věci W. P. a další proti Polsku, č. stížnosti 42264/98, či rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 20. 4. 1999 ve věci Witzsch proti Německu, č. stížnosti 41448/98).

27. S ohledem na výše uvedená východiska lze v souladu s právním názorem senátu č. 7 uzavřít, že pachatelem přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku může být i ten, kdo veřejně šíří cizí dílo popírající, zpochybňující, schvalující či ospravedlňující genocidium nebo další vyjmenované zločiny, a to aniž by se sám v textu díla, v doprovodném obsahu či jiným způsobem přímo vyjádřil tak, aby to samo o sobě nebo ve spojení s cizím dílem naplňovalo znaky uvedeného přečinu. K tomuto závěru dospěl velký senát trestního kolegia z důvodu, že i v případě, kdy pachatel bez dalšího veřejně šíří dílo jiného autora zmíněného charakteru, zprostředkovává tím třetím osobám jeho obsah, který popírá, zpochybňuje, schvaluje či ospravedlňuje genocidium či jiné podobné zločiny. K tomu, aby prezentované dílo nemohlo svým nenávistným, klamavým či manipulativním obsahem nevhodně ovlivňovat osoby, jimž je určeno k informování o dané problematice, muselo by obsahovat neoddělitelný komentář publikující osoby, která v něm adekvátně odmítne jak samotné vyznění konkrétního díla, tak i dostatečně rozvede relevantní závěry historické vědy o dané problematice. Jen tak je možné bez extenzivních zásahů do svobody projevu zajistit, že nebude šířen obsah, který flagrantním způsobem překrucuje historické skutečnosti, vede k nepřijatelnému ovlivňování méně informovaných osob a v důsledku toho i k ohrožování samotných základních hodnot ústavního liberalismu, k jehož ochraně slouží právě ustanovení § 405 tr. zákoníku.

28. Po vypořádání se s otázkou rozdílné rozhodovací praxe přistoupil velký senát trestního kolegia k rozhodnutí o podaném dovolání obviněné v této věci. Jak již bylo nastíněno výše, naplnění znaků přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku je namístě spatřovat i v jednání, kterým pachatel veřejně zpřístupňuje dílo jiného autora, pokud toto dílo naplňuje znaky uvedené skutkové podstaty a není doplněno o adekvátní komentář. V nyní projednávané věci shledal soud prvního stupně obviněnou vinnou tím, že veřejně zpochybňovala nacistické genocidium, čehož se podle popisu skutku ve skutkové větě měla dopustit ve stručnosti

tak, že zajistila překlad knihy „The Myth of the Six Million“ autora Davida L. Hoggana z angličtiny do češtiny a toto dílo následně knižně vydala a nabízela k prodeji, ačkoliv byla srozuměna s tím, že obsah knihy patří do diskurzu popírání holocaustu a prostředí lidí popírajících holocaust.

29. V rámci své dovolací argumentace obviněná namítla, že v rozhodnutích soudů nižších stupňů chybí vyjádření subjektivní stránky skutkové podstaty zmíněného přečinu, kterou nemohlo ani její jednání naplnit, a to především s poukazem na recenzi a komentář k danému dílu, stejně jako na finanční motivaci k uvedenému jednání a dostupnost anglického originálu publikovaného díla volně na webových stránkách. Tyto námitky lze podřadit pod uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. jen se značnou mírou tolerance, neboť jsou nejen nejasně formulované, ale obviněná je navíc do určité míry staví na zpochybňování ustálených skutkových zjištění soudů.

30. K tomu je vhodné nejprve uvést, že obviněná v rámci své obhajoby ani nepopírá skutečnost, že jí vydaná a prodávaná publikace „Mýtus 6 milionů“ obsahuje závadný obsah zpochybňující holocaust. Pro úplnost lze poukázat na závěry znaleckého posudku Filozofické fakulty Masarykovy univerzity, podle kterých tato kniha patří jednoznačně do diskurzu popírání, resp. zpochybňování holocaustu a prostředí lidí popírajících holocaust a systematicky porušuje základní principy a pravidla historického výzkumu, dále zamlčuje, zlehčuje či překrucuje relevantní údaje a její závěry nekorespondují s prokazatelnými historickými fakty tak, jak je uznává současná i dobová historická věda. Jak tedy vyplývá z obsahu zmíněné knihy i z uvedeného znaleckého posudku, nejsou zde žádné pochybnosti o tom, že posuzované dílo naplňuje znak spočívající ve zpochybňování holocaustu jako jednoho z možných projevů genocidia ve smyslu § 405 tr. zákoníku a obviněná si i podle vlastních tvrzení musela být vědoma smyslu a vyznění dané publikace, a tudíž i toho, že obsah jí vydávané knihy je značně antisemitský a zpochybňuje holocaust.

31. Jak již bylo konstatováno, přečin podle § 405 tr. zákoníku je úmyslným trestným činem, tudíž vyžaduje úmyslné zavinění podle § 15 tr. zákoníku. V nyní projednávané věci shledal soud prvního stupně jednání obviněné jako spáchané přinejmenším v úmyslu nepřímém (viz odst. 10. jeho rozsudku), přičemž velký senát trestního kolegia se ztotožnil s tímto závěrem soudu prvního stupně. Obviněná si i s ohledem na již uvedené byla zjevně vědoma, že posuzovaná kniha svým obsahem zpochybňuje nacistický holocaust, je celkově antisemitská, a její překlad do češtiny a následné vydání této knihy bez adekvátního komentáře tak může veřejně zpochybňovat genocidium. S tímto následkem přitom musela být i s poukazem na dále rozvedená východiska přinejmenším srozuměna. S odkazem právě na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně lze rovněž dovodit neopodstatněnost námitky obviněné, v níž tvrdí, že se soudy obou stupňů vůbec nezabývaly naplněním subjektivní stránky skutkové podstaty přečinu podle § 405 tr. zákoníku, když soud prvního stupně svůj závěr o úmyslném zavinění obviněné řádně, byť stručně, odůvodnil. Také odvolací soud se zabýval naplněním znaků subjektivní stránky posuzovaného přečinu, přičemž v jednání obviněné taktéž shledal úmyslné zavinění (viz odst. 7. usnesení odvolacího soudu).

32. Pokud pak obviněná svými značně neurčitými námitkami brojí i proti tomu, že úmysl nebyl výslovně vyjádřen v popisu skutku, lze k tomu doplnit, že skutková věta nemusí obsahovat formulaci o úmyslném zavinění, protože stačí, jsou-li zde uvedeny takové okolnosti, z nichž nepochybně vyplývá existence úmyslu obviněné (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2014, sp. zn. 8 Tdo

1307/2013, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2023, sp. zn. 7 Tdo 777/2022). Velký senát trestního kolegia má za to, že tato podmínka byla v nyní projednávané věci splněna, když ze skutkové věty rozsudku soudu prvního stupně dostatečně vyplývá srozumění obviněné s tím, že vydáním zmíněného díla může zpochybňovat holocaust jako jeden z projevů genocidia.

33. Obviněná ve svém dovolání dále uvedla, že jí vydaná kniha měla obsahovat předmluvu, v níž se kriticky vyjádřila k obsahu této knihy, a rovněž na webových stránkách publikovala recenzi vyjadřující její negativní postoj ke knize, přičemž soudy měly uvedenou předmluvu i recenzi ignorovat a v důsledku toho pak nesprávně posoudit její úmyslné zavinění. Ani tyto námitky obviněné však nelze shledat důvodnými, když jsou navíc postaveny na tvrzeních, která byla provedeným dokazováním spolehlivě vyvrácena. Stran argumentace obviněné, že na webových stránkách www.bodyartbook.cz publikovala recenzi obsahující její negativní postoj k dané knize i k problematice, kterou se zabývá, je namísto akcentovat, že prezentovaný text na webových stránkách byl umístěn v době, kdy byla kniha vyprodaná (jak vyplývá ze snímku obrazovky na č. l. 202 trestního spisu). Když byla kniha ještě v prodeji, tak se na webových stránkách ke knize nacházel zcela rozdílný text, jenž nelze označit za odmítavý k obsahu publikované knihy (viz snímek obrazovky na č. l. 118 trestního spisu). Navíc uvedená recenze, i kdyby byla umístěna na webové stránky dříve, nebyla nedílnou součástí publikovaného díla, a tudíž by ani tak nesplňovala výše uvedené podmínky vylučující naplnění znaků skutkové podstaty daného přečinu, neboť by nebylo žádným způsobem zajištěno, aby měl každý čtenář dostatečnou možnost seznámit se s obsahem recenze.

34. Co se týče předmluvy, jejíž existenci rovněž obviněná ve své dovolací argumentaci zdůraznila, je třeba konstatovat, že prodávaná kniha obsahovala na samém začátku toliko dvě značně obecné věty znějící tak, že: „vydavatel odmítá a odsuzuje jakékoli projevy antisemitismu, rasismu a xenofobie“ a že kniha „slouží pouze ke studijním účelům“. Takové zcela obecné vymezení se vůči projevům antisemitismu, rasismu a xenofobii, případně poukaz na studijní účel publikace, však nelze v žádném případě označit za adekvátní komentář naplňující výše uvedené podmínky, když zmíněné prohlášení ještě samo o sobě neznamená odmítnutí konkrétního obsahu publikované knihy. Text knihy přitom neobsahoval žádný jiný vysvětlující či odmítající komentář, tedy kromě krátkého odstavce v závěrečné části s obecnými informacemi o knize a tvrzením, že jde o „průkopnickou knížečku“, což však skutečně nelze označit za kritický komentář, ale spíše za určitou formu propagace vydané knihy. V tomto případě tedy velký senát trestního kolegia shledal snahu obviněné o distancování se od závěrů tohoto díla za zcela zjevně neadekvátní k jeho rozsahu i obsahu. Je nutné trvat na tom, aby odmítající i vysvětlující komentář díla vycházel ze zaměření jeho textu a přiléhavě na něj reagoval. Nelze proto akceptovat jen obecné proklamace, které nenavazují na obsah díla, případně jsou zcela neproporcionálně stručné oproti rozsahu publikovaného díla.

35. Jak dále obviněná ve své dovolací argumentaci výslovně uvedla, předmluva k vydané knize měla obsahovat i její kritiku v tom smyslu, že „autor této knihy některé prameny zkresloval a zfalšoval, jiné zamlčoval a další si vymýšlel“. K tomuto tvrzení obviněné však velký senát trestního kolegia zdůrazňuje, že posuzovaná kniha neobsahovala žádnou takovou předmluvu s textem, jaký uvedla obviněná (jak vyplývá z výtisku knihy, který je součástí spisového materiálu). Pokud pak obviněná v rámci své obhajoby v řízení před soudy nižších stupňů mimo jiné poukazovala na to, že další případný komentář měl být do knihy vkládán dodatečně, avšak nakonec nebyl vložen v důsledku lidské chyby, nebylo by možné ani takový postup, navíc v trestním řízení neprokázaný žádnými

důkazy, považovat za dostatečný, jelikož by i přesto nebyl požadovaný komentář neoddělitelnou součástí textu publikované knihy, a nebylo by tedy žádným způsobem zaručeno, že se spolu s knihou dostane ke všem čtenářům. Ostatně otázkou existence předmluvy v publikované knize se dostatečným způsobem zabýval i odvolací soud v reakci na odvolací námitky obviněné, přičemž je možno i na jeho závěry pro úplnost odkázat (viz odst. 7. napadeného usnesení odvolacího soudu).

36. Lze tedy uzavřít, že obviněná při zajištění překladu, vydání a prodeji posuzované knihy „Mýtus 6 milionů“ neučinila nic, co by mohlo sloužit jako adekvátní protiváha celkovému negativnímu vyznění díla, které takto flagrantním způsobem zpochybňuje holocaust jako jeden z projevů genocidia. Součástí prodávané knihy nebyl žádný konkrétní komentář odmítající závěry prezentovaného díla, ani žádné jiné vysvětlení dané problematiky. To zcela vylučuje obhajobu obviněné, že by snad kniha měla sloužit ke studijním účelům a že vydáním knihy chtěla toliko poukázat, jakým způsobem lze manipulovat s daty a jaké ponaučení je třeba brát si z této a řady dalších podobných publikací, neboť v takovém případě by kniha zcela jistě obsahovala extenzivní komentář právě za tímto účelem poučení čtenářů. Jak ostatně správně konstatoval i senát č. 7 v usnesení, kterým tuto věc postoupil velkému senátu trestního kolegia, pokud by motivací obviněné mělo být zpřístupnění takové knihy jako studijního materiálu, s nímž by se laický čtenář měl seznámit jakožto dokladem toho, jakým způsobem lze manipulovat s fakty, pak by bylo zcela logické, že kniha by byla doplněna, a to nikoli pouze o předmluvu vyjadřující vztah vydavatele k obsahu, resp. stručný poukaz na to, že autor manipuluje s fakty, ale podrobným vysvětlujícím komentářem ke každému jednotlivému obsaženému tvrzení, který by uváděl věci na pravou míru a odhaloval konkrétní způsoby manipulace. Pouze takovým způsobem by mohl být skutečně záměr seznámit čtenáře s obsaženými manipulacemi, a nikoli záměr manipulovat se čtenářem. K obhajobě obviněné je přitom třeba dále zdůraznit, že pro posouzení naplnění znaků uvedené skutkové podstaty není podstatný vnitřní vztah pachatele k dané problematice prokazovaný jinými, k dílu nepřipojenými články, recenzemi či komentáři, když u nich nebude žádným způsobem zajištěno, aby se dostaly ke třetím osobám spolu s publikovaným dílem. S ohledem na uvedené tak obviněná musela být přinejmenším srozuměna s tím, že zajištěním překladu, vydáním a prodejem knihy s obsahem zcela zjevně zpochybňujícím nacistický holocaust, a to bez jakéhokoliv adekvátního komentáře, se dopouští veřejného zpochybňování genocidia, tedy přečinu podle § 405 tr. zákoníku.

37. Ve svém dovolání obviněná taktéž poukázala na to, že důležitým faktorem pro překlad a následné vydání posuzované publikace byl z její strany finanční profit. K tomu je však nutné doplnit, že motiv nebo pohnutka nejsou podstatné pro naplnění znaků skutkové podstaty přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku, ale mohly by mít význam pouze při ukládání trestu [viz např. § 39 odst. 2 či § 42 písm. b) tr. zákoníku]. Pro dovození trestní odpovědnosti za zmíněný přečin proto není rozhodné, že motivem pachatele bylo získání finančního profitu (k tomu lze rovněž rámcově poukázat např. na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 3. 2023, sp. zn. 7 Tz 5/2023).

38. Co se týče další neurčité argumentace obviněné, kterou nepřímou poukazuje na potřebu „zachování svobody projevu spolu s odbornou debatou a zapojením kritického myšlení namísto cenzury a represe“, lze odkázat na východiska, která byla rozvedena již výše a z nichž ve stručnosti vyplývá, že ani svoboda projevu není bezbřehá a má svá omezení, kterými jsou např. právě ochrana společnosti vtělená do ustanovení § 405 tr. zákoníku. Velký senát trestního kolegia se sice v obecné

rovině ztotožňuje s názorem obviněné, že řešením této problematiky není absolutní cenzura a zakazování šíření všech děl s takto závadným obsahem, který by sám o sobě mohl naplnit znaky skutkové podstaty posuzovaného trestného činu. Nelze však akceptovat ani šíření zcela jednostranného obsahu popírajícího, zpochybňujícího, schvalujícího či ospravedlňujícího tak závažné zločiny, jako je genocidium, a to bez náležité a jasné prezentace odmítavého postoje publikující osoby a rovněž i neoddělitelného komentáře dostatečně reflektujícího prokazatelná historická fakta nerozporovaná v rámci vědecky relevantního historického diskurzu. Výše uvedenou nutnost neoddělitelného komentáře přitom nelze zaměňovat s cenzurou, která by zcela zabránila vydání podobného díla, když zachovává svobodu projevu a nevylučuje ani možnost zapojit kritické myšlení při studiu daného textu.

39. Konečně pak k poukazu obviněné, že posuzovaná kniha byla již před vydáním v češtině volně dostupná na internetovém portále v anglickém originále, je vhodné zdůraznit, že ani tento fakt nevylučuje naplnění subjektivní a objektivní stránky skutkové podstaty přečinu spáchaného obviněnou, neboť jeho podstatou je překlad zmíněné knihy a její následné šíření v českém jazyce, tedy rozšíření dosahu knihy ke zcela nové cílové skupině čtenářů.

40. S ohledem na vše uvedené je namístě shledat dovolací argumentaci obviněné zjevně neopodstatněnou.

41. Obiter dictum velký senát trestního kolegia pouze pro úplnost dodává, že obviněná v dovolání do značné míry opakuje argumentaci, kterou uplatnila již v předchozích fázích své obhajoby v řízení před soudy nižších stupňů. V této souvislosti lze poukázat na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2002, sp. zn. 5 Tdo 86/2002, z něhož vyplývá, že opakuje-li obviněný v dovolání v podstatě jen námítky uplatněné již v řízení před soudy prvního a druhého stupně, s nimiž se tyto soudy obou stupňů v dostatečné míře a správně vypořádaly, jde zpravidla o dovolání, které je zjevně neopodstatněné ve smyslu § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

V. Závěrečné shrnutí

42. Na základě výše rozvedených východisek dospěl velký senát trestního kolegia k závěru, že přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku se dopustí i ten, kdo vydá, rozšiřuje, případně jinak veřejně zpřístupňuje cizí dílo naplňující svým obsahem znaky uvedené skutkové podstaty, i když by se sám v textu díla, v doprovodném obsahu či jiným způsobem přímo nevyjádřil tak, že by to vykazovalo znaky uvedeného přečinu. K tomu, aby veřejné zpřístupnění takového díla nenaplnilo znaky skutkové podstaty ve formě popírání, zpochybňování, schvalování nebo ospravedlňování genocidia nebo jiných vyjmenovaných zločinů, musí být doplněno o nedílnou část vyjadřující nejen odmítavý postoj publikující osoby ke konkrétnímu obsahu díla, ale rovněž i komentář příležitostně reflektující prokazatelné historické skutečnosti týkající se tématu díla a odpovídající současnému stavu vědeckého poznání dané problematiky, k němuž dospěla historická věda. Takový komentář by pak měl proporcionálně odpovídat rozsahu díla. Dále velký senát trestního kolegia uzavřel, že k naplnění subjektivní stránky

skutkové podstaty přečinu podle § 405 tr. zákoníku se nevyžaduje žádný další tzv. fakultativní znak, tedy cíl (účel), motiv (pohnutka), záměr či úmysl přesahující objektivní stránku skutkové podstaty. Motiv pachatele, např. majetkový, k veřejnému popírání, zpochybňování, schvalování či ospravedlňování genocidia a jiných zločinů proti lidskosti, válečných zločinů nebo zločinů proti míru proto není podstatný pro naplnění znaků skutkové podstaty tohoto přečinu.

43. Na podkladě dovolání obviněné pak velký senát trestního kolegia shledal, že obviněná svým jednáním, kterým zajistila překlad knihy jiného autora, tuto následně knižně vydala a nabízela k prodeji, přestože byla srozuměna s tím, že obsah knihy zjevně zpochybňuje nacistický holocaust, naplnila všechny znaky skutkové podstaty přečinu podle § 405 tr. zákoníku, neboť do vydané knihy nepřidala žádný komentář, kterým by odmítla konkrétní vyznění knihy, ani adekvátním vysvětlením relevantních historických skutečností nereagovala na samotný obsah knihy zpochybňující holocaust jako jeden z projevů genocidia.

44. S ohledem na výše uvedené tedy velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu shledal dovolání obviněné zjevně neopodstatněným, a proto je podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)